

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce:

Ing. arch. M.V.

bytem xxx

zastoupený Mgr. Ing. Petrou Fifkovou, advokátkou
se sídlem Praha 5, Duškova 164/45

proti

žalované:

Česká komora architektů

sídlem Praha 1, Josefská 34/6

zastoupená Mgr. Ing. Danielou Rybkovou, advokátkou
se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2385/11

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České komory architektů ze dne 14. 10. 2016, č. j. 1225-2016/MŠ-Ka, sp. zn. DR 2015-04,

t a k t o:

I. Rozhodnutí představenstva České komory architektů ze dne 14. 10. 2016, č. j. 1225-2016/MŠ-Ka, sp. zn. DR 2015-04, a rozhodnutí Stavovského soudu České komory architektů ze dne 21. 1. 2016, č. j. DR 2015-04, s e z r u š u j í a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 19 456 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ing. Petry Fifkové, advokátky.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí představenstva České komory architektů (dále jen „žalovaná“) ze dne 6. 9. 2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen rozsudek Stavovského soudu žalované ze dne 21. 1.

2016, č. j. DR 2015-04, jímž bylo žalobci jako disciplinárně obviněnému v řízení uloženo disciplinární opatření v podobě pokuty ve výši 15 000 Kč.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru je zákon č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, v platném znění (dále jen „zákon o výkonu povolání architekta“), ve svém ustanovení § 22 odst. 3 v rozporu s ústavním pořádkem, neboť podle tohoto ustanovení je možno se bránit správní žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pouze proti určitým druhům rozhodnutí o odvolání disciplinárně odsouzených architektů, pokud je jim uloženo disciplinární opatření v podobě odejmutí či pozastavení autorizace. Podle názoru žalobce napadené rozhodnutí ukládá žalobci sice pokutu, ale v konečném důsledku pro něj znamená opatření pozastavení autorizace na dobu jednoho roku. V případě, že je udělována pokuta, znamená to, že disciplinárně odsouzený bude po dobu delší roku od zaplacení pokuty veden jako disciplinárně potrestaný, což je důvodem pro vyloučení účastníka zadávacího řízení podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. Takovým důvodem je i skutečnost, že se účastník tohoto zadávacího řízení dopustil v posledních třech letech před zahájením zadávacího řízení závažného profesního pochybení, které zpochybňuje jeho důvěryhodnost, včetně pochybení, za která byl disciplinárně potrestán, nebo mu bylo uloženo kárné opatření podle jiných právních předpisů.
3. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že postupem žalované byla porušena procesní práva žalobce, zejména právo na spravedlivý proces, zásada poučovací a dále zásady, na základě kterých se rozhoduje o námitkách podjatosti. Rozsudek stavovského soudu byl vydán v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv se řádně omluvil, nebylo vedeno společné řízení všech tří disciplinárně obviněných, ačkoliv byly splněny podmínky pro jeho vedení. Žalobce rovněž namítl, že postup žalovaného je diskriminační, v rozporu se zásadou rovnosti účastníků před zákonem, rozhodnutí stavovských orgánů v obou stupních nejsou náležitě odůvodněna a z tohoto důvodu jsou nepřezkoumatelná. Závěry těchto rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování a nesprávně hodnotí provedené důkazy, stejně jako nesprávně vykládají ustanovení soutěžního řádu České komory architektů.
4. Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že by se soud měl zabývat i nicotností žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v mezidobí, tedy po zahájení disciplinárního řízení až do vydání napadeného rozhodnutí, byla vydána novela disciplinárního a smírčího řádu žalované s účinností od 16. 4. 2016, která prodloužila lhůtu pro vydání rozhodnutí v disciplinárním řízení. Tato lhůta podle § 33 odst. 2 disciplinárního a smírčího řádu činí jeden rok. Odvolání žalobce do rozsudku stavovského soudu bylo podáno již dne 29. 2. 2016, tedy v době, kdy bylo stále účinné znění § 33 odst. 2 disciplinárního a smírčího řádu obsahující pro vydání rozhodnutí v disciplinárním řízení šestiměsíční lhůtu. Proto žalobce oprávněně očekával, že v souladu s účinnými procesními předpisy bude o jeho odvolání rozhodnuto a dozví se, zda byl příslušným orgánem profesní komory shledán vinným, ve lhůtě do šesti měsíců. Aplikace lhůty pro vydání disciplinárního rozhodnutí ve znění novely disciplinárního a smírčího řádu účinnému k 16. 4. 2016 by byla nepřípustným zásahem do právních jistot a do práva legitimního očekávání žalobce, že o jeho právech a povinnostech bude v disciplinárním řízení rozhodnuto v určité (stavovským předpisem nařízené) lhůtě. S ohledem na skutečnost, že v rozhodnutí o odvolání může příslušný orgán žalované vyslovit vinu žalobce a uložit mu trest, představuje zhoršení procesního postavení žalobce, k němuž došlo aplikací novelizovaného znění § 33 odst. 2 disciplinárního a smírčího řádu ČKA, zásadní zásah do právní jistoty žalobce, který je nepřípustný. Podle názoru žalobce mělo představenstvo žalované postupovat podle § 59 odst. 2 a § 35 odst. 1 písm. g/ disciplinárního a smírčího řádu a disciplinární řízení zastavit.

Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že podle jejího názoru žalobce k podání žaloby není oprávněn a žaloba by měla být zamítnuta jako nepřipustná podle § 68 písm. e/ s. ř. s., ve spojení s § 22 odst. 3 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů. Žalovaná je přesvědčena, že uvedené právní ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, neboť soudní řád správní je založen na tom, že žalobce tvrdí porušení některého z jeho základních práv. To však žalobce nečiní. Předmětem soudního přezkumu by tak neměla být rozhodnutí správních orgánů, která nepředstavují významný zásah do práv dotčeného subjektu. Proto žalovaná považuje za zcela správné, že zákon o výkonu povolání autorizovaných architektů předmětem soudního přezkumu činí pouze rozhodnutí o disciplinárních opatřeních, tj. pozastavení a odnětí autorizace, nikoli však mírnější disciplinární opatření spočívající v udělení písemné důtky či pokuty, když maximální výše udělené pokuty činí 50 000 Kč.
6. Pokud žalobce argumentuje tím, že rozhodnutí o udělení pokuty pro něj automaticky znamená nemožnost účastnit se veřejných zakázek, pak žalovaná toto tvrzení považuje za nepravdivé a v rozporu s ustanovením § 48 odst. 5 písm. f/ zákona o zadávání veřejných zakázek. Nejedná se totiž o automatické vyloučení z účasti ve veřejných zakázkách, neboť vždy záleží na rozhodnutí zadavatele, který posoudí, zda profesní pochybení účastníka bylo závažné a zpochybňuje jeho důvěryhodnost.
7. K jednotlivým argumentům, žalobcem uvedeným v článku IV. žaloby se žalovaná v průběhu řízení před soudem nevyjádřila a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta a aby žalobci bylo uloženo nahradit žalované náklady řízení.

Průběh řízení před disciplinárními orgány žalované

8. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovanou, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
9. Žalobce je autorizovaným architektem, který podléhá disciplinární pravomoci žalované. Dozorčí rada České komory architektů podala návrh na zahájení disciplinárního řízení se žalobcem pro podezření z porušení ustanovení § 7 odst. 9, § 10 odst. 6 písm. b/, § 10 odst. 8 a odst. 9 a § 11 odst. 2 soutěžního řádu žalované, a dále ustanovení § 2 a § 22 profesního a etického řádu žalované. Žalobce se měl porušení právních předpisů dopustit jako člen poroty architektonické soutěže „xxx“ nesprávným postupem při vyřazování návrhů, protokolování činností a plošném snižování cen. Tato porota nevyloučila ze soutěže návrhy č. 2 a č. 7, které nedodržely v soutěžních podmínkách stanovenou minimální nabídkovou cenu, a také návrh č. 14, který nedodržel maximální nabídkovou cenu stanovenou v soutěžních podmínkách. Soutěžní porota měla zároveň rozhodnout v rozporu se soutěžními podmínkami a soutěžním řádem o plošném snížení částek na ceny. Tím, že jako člen poroty postupoval žalobce popsáním způsobem, měl poškodit jiné účastníky řízení a přispět k negativní publicitě týkající se architektonické soutěže. Jeho jednání mělo prokázat skutečnost, že se neřídil vnitřními řády České komory architektů.
10. Na základě výše uvedeného byl žalobce rozsudkem Stavovského soudu České komory architektů ze dne 21. 1. 2016, sp. zn. DR 2015-04, uznán vinným za uvedené disciplinární provinění, za což mu bylo uloženo disciplinární opatření v podobě pokuty ve výši 15 000 Kč.
11. Disciplinárně obviněný žalobce podal proti uvedenému rozsudku stavovského soudu včasné odvolání, v němž odkázal na své vyjádření v průběhu správního řízení ze dne 30. 9. 2015 a namítl, že odůvodnění rozsudku je nejasné a zmatečné, že vychází z nedoložených důkazů a z domněnek stavovského soudu. Rozsudek současně vychází z nesprávných skutkových zjištění. Uloženou sankci považuje disciplinárně obviněný za nepřiměřeně tvrdou, jelikož jako jednatel mnoha ateliérů a praktikující architekt se nebude po dobu jednoho roku moci ucházet o veřejné zakázky a účastnit se architektonických soutěží.
12. V doplnění odvolání ze dne 29. 7. 2016 uvedl žalobce další okolnosti a důvody pro zrušení odsuzujícího rozsudku. Poukázal na to, že byl obviněn spolu s Ing. arch. D. W., který podal dozorčí

radě žalované podnět k prošetření jednání dalších autorizovaných osob ve vztahu k soutěži, ale proti uvedeným osobám však dozorčí rada ve všech případech disciplinární zjišťování zastavila. Takový postup je podle názoru žalobce v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Dozorčí rada nepostupovala vůči všem autorizovaným osobám stejně a diskriminační postup spatřuje žalobce i ve vztahu k Ing. arch. P.L. a Ing. arch. M.F., kteří byli členy pracovní skupiny soutěže a účastnili se schvalování soutěžních podmínek. V případě těchto členů pracovní skupiny se však dle názoru dozorčí rady skutek, který je kladen žalobci za vinu, vůbec nestal. Ani další účastníci soutěže, kteří předložili nekvalitní návrhy, čímž porušili povinnost šířit dobré jméno architektury a architektů, nebyli dozorčí radou stíháni a dozorčí rada jejich pochybení výslovně popírá.

13. O podaném odvolání rozhodlo představenstvo České komory architektů žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016, jímž rozsudek stavovského soudu potvrdilo se závěrem, že přezkoumalo zákonnost odůvodněnost napadeného rozsudku stavovského soudu, správnost provedeného disciplinárního řízení i důvodnost odvolání disciplinárně obviněného, přičemž konstatovalo, že skutkový stav byl stavovským soudem náležitě objasněn. Představenstvo souhlasí s názorem stavovského soudu, jelikož disciplinární provinění bylo náležitě prokázáno a uložené disciplinární opatření odpovídá konkrétním okolnostem případu. Proto bylo odvolání disciplinárně obviněného zamítnuto a rozsudek stavovského soudu byl potvrzen.

Průběh řízení před soudem

14. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 15. 1. 2019 zástupkyně žalobce zopakovala námitky uplatněné v žalobních bodech. Poukázala na to, že podle názoru žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nicotné, neboť nebylo vydáno v šestiměsíční propadné lhůtě pro vydání rozhodnutí v disciplinárním řízení. Namítala, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo zatíženo množstvím podrobně popsanych procesních pochybení, a že ani po skutkové stránce nelze dospět k závěru o tom, že se žalobce dopustil vytykaného disciplinárního provinění.
15. Žalobce stručně shrnul činnost poroty architektonické soutěže a svoji roli v jejím rozhodování, zdůraznil přitom, že v důsledku vydaného nezákonného rozhodnutí se nemohl účastnit řady veřejných zakázek a pro nesplnění podmínky bezúhonnosti zasedat v soutěžních porotách, napadené rozhodnutí negativně ovlivnilo i jeho činnost hlavního architekta jedné pražské městské části.
16. Zástupkyně žalované u jednání soudu navrhla zamítnutí žaloby s odůvodněním, že pokud jde o nicotnost rozhodnutí, je třeba vycházet z toho, že ustanovení § 33 odst. 2 disciplinárního a smířčího řádu se na rozhodování představenstva použije pouze přiměřeně a při počítání lhůt je třeba zohlednit, že Stavovský soud zasedá podle potřeby, zatímco představenstvo žalované zasedá a rozhoduje v předem stanovených a dlouhodobě naplánovaných termínech. Žalobce nebyl fakticky na svých procesních právech nijak zkrácen, informovanost ohledně řízení ve věci disciplinárně obviněného Ing. arch. D.a W. byla dostatečná, oba obvinění činili procesní úkony společně. Pokud jde o námitky ke konkrétním skutkovým podstatám disciplinárních deliktů, žalovaná má za to, že argumentace žalobce svědčí o určitém nepochopení soutěžního řádu žalované, žalobce zaměňuje pojmy „cena“ a „odměna“, porota musí v architektonické soutěži dodržovat soutěžní podmínky tak, jak byly schváleny a není oprávněna rozhodovat o plošném snížení cen ani v případě, kdy úroveň soutěže shledá nízkou či nedostatečnou. Žalobce uloženou sankci uhradil a napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy novela zákona o veřejných zakázkách již možnost účastnit se soutěží žalobci nezakazovala.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před disciplinárními orgány žalované obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané

žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ust. § 75 s. ř. s.). Věc soud posoudil takto:

18. Soud se v první řadě zabýval důvodností námitky žaloby, podle níž je ustanovení § 22 odst. 3 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů protiústavní, neboť podle tohoto ustanovení je možno se bránit správní žalobou podle soudního řádu správního pouze proti určitým druhům rozhodnutí o odvolání disciplinárně odsouzených architektů, pokud je jim uloženo disciplinární opatření v podobě odejmutí či pozastavení autorizace. Podle názoru žalobce napadené rozhodnutí ukládá žalobci sice pokutu, ale v konečném důsledku pro něj znamená opatření pozastavení autorizace na dobu jednoho roku. Uvedená námitka není důvodná.
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5As 36/2017 – 75, dostupným na www.nssoud.cz, v této nyní posuzované věci zcela jednoznačně vyložil, že z § 22 odst. 3 zákona o výkonu povolání architekta nelze dovozovat nemožnost soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty, a to ani argumentem *a contrario*, neboť jakákoliv výluka ze soudního přezkumu musí být zákonodárcem učiněna výslovně a nikoli mlčky, a musí být v souladu s požadavky článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
20. S ohledem na uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu nelze považovat ustanovení § 22 odst. 3 zákona o výkonu povolání architekta za protiústavní, protože přezkum rozhodnutí o uložení pokuty nevylučují.
21. Žalobce namítal nicotnost napadeného rozhodnutí. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6A 76/2001 - 96, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006). Žalobce v podané žalobě dovozuje nicotnost napadeného rozhodnutí z konkrétních skutečností, týkajících se důsledků novely § 33 odst. 2 disciplinárního a smírcího řádu žalované na běh a délku lhůty pro vydání rozhodnutí v disciplinárním řízení. Uvedená problematika se však týká zákonnosti rozhodnutí, nikoli jeho nicotnosti. Městský soud v Praze neshledal žádné důvody pro vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí.
22. K námitce žalobce, týkající se novelizovaného znění § 33 disciplinárního a smírcího řádu žalované, spočívající v tom, že odvolací orgán žalované rozhodl o podaném odvolání (a tedy ve věci pravomocně) po uplynutí šestiměsíční lhůty ode dne zahájení disciplinárního řízení se žalobcem s odkazem na to, že novelou zmíněného ustanovení byla lhůta pro vydání rozhodnutí prodloužena na jeden rok, soud dospěl k závěru, že tato námitka je důvodná.
23. V nyní posuzované věci bylo disciplinární řízení se žalobcem ve smyslu § 33 disciplinárního a smírcího řádu zahájeno dne 14. 7. 2015, kdy byl předsedovi Stavovského soudu žalované doručen návrh na zahájení disciplinárního řízení. Toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 18. 10. 2016, kdy bylo zástupkyni žalobce doručeno rozhodnutí představenstva žalované o odvolání.
24. V době zahájení disciplinárního řízení se žalobcem platilo ustanovení § 33 odstavec 2 disciplinárního a smírcího řádu ve znění účinném do 15. 4. 2016. Podle tohoto ustanovení lhůta pro vydání rozhodnutí činila šest měsíců. Řízení přitom bylo zahájeno, jakmile návrh došel Stavovskému soudu (§ 33 odstavec 3 disciplinárního a smírcího řádu).
25. Novela uvedeného ustanovení nabyla účinnosti dne 16. 4. 2016, tedy v době, kdy nepravomocný rozsudek Stavovského soudu žalované napadl žalobce odvoláním. Na disciplinární řízení se nevztahují ustanovení správního řádu o správních lhůtách pro vydání rozhodnutí. Stavovský soud, popřípadě představenstvo rozhodnou ve lhůtě jednoho roku od zahájení řízení, popřípadě od podání odvolání nebo od zahájení nového projednání, bylo-li v odvolacím řízení rozhodnuto o

zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Podle článku II/2016 novela tohoto řádu nabyla účinnosti schválením valnou hromadou žalované dne 16. 4. 2016. Novela neobsahuje žádné přechodné ustanovení.

26. Při posouzení otázky, jakou právní úpravu bylo třeba na řízení se žalobcem aplikovat, vycházel soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013 – 46, podle něhož *„rozhoduje-li soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy právní předpis, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je soud povinen přiblídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
27. Uvedený závěr Nejvyššího správního soudu platí o to více, jestliže ke změně právní úpravy došlo ještě dříve, než bylo disciplinární řízení se žalobcem pravomocně ukončeno. Znamená to, že zachování lhůty pro vydání rozhodnutí je třeba posuzovat podle ustanovení § 33 odstavec 2 disciplinárního a smírčího řádu ve znění před novelou. Lhůta pro vydání rozhodnutí zachována nebyla ani v případě prvoinstančního řízení a rozhodnutí (řízení zahájeno dne 14. 7. 2015, rozhodnutí vydáno dne 21. 1. 2016), ani v případě řízení odvolacího (odvolání podáno dne 29. 2. 2016, rozhodnuto na zasedání představenstva až dne 6. 9. 2016 a doručeno dne 18. 10. 2016). Žalobce tak nemohl být postižen za vytýkané jednání a obě rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem, což je důvod pro jejich zrušení soudem podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
28. K tomu, co bylo uvedeno, považuje soud za vhodné nad rámec žaloby uvést, že formulace ustanovení § 33 odstavec 2 disciplinárního a smírčího řádu je nejasná a zavádějící. Umožňuje výklad, že stanovená lhůta pro rozhodnutí platí samostatně pro prvostupňový orgán (jeden rok), samostatně pro odvolací orgán (jeden rok), a že další samostatné lhůty platí i v případě, že v odvolacím řízení bylo odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Přitom v oblasti správního trestání by měly být podmínky, tedy i lhůty pro rozhodnutí stanoveny přesně, aby neumožňovaly dvojí výklad. Tomuto požadavku uvedený článek nevyhovuje. Vzhledem k výše uvedené judikatuře pak musí žalovaný předpokládat výklad, který je pro pachatele příznivější.
29. K námitkám žaloby ohledně posouzení důvodnosti disciplinárního obvinění žalobce podle naplnění jednotlivých skutkových podstat soud uvádí následující:
30. Žalobce v podaném žalobě namítl, že soutěžní porota architektonické soutěže byla kolektivním orgánem, který rozhodoval společně. Žalobce má za to, že nemůže být disciplinárně postižen proto, že disciplinární orgány žalované se zpětně kloní k jinému výkladu soutěžních podmínek a soutěžního řádu.
31. Uvedenou námitku soud neshledal důvodnou. Představenstvo žalované v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 5 zcela jednoznačně a srozumitelně uvedlo, že soutěžní podmínky nevykazovaly závady, pro které by jim doložka regulérnosti neměla být udělena. Problém nastal nikoli při formulaci soutěžních podmínek, ale při jejich interpretaci soutěžní porotou, kdy porota soutěže nerespektovala ustanovení o nejnížší a nejvyšší přípustné nabídkové ceně a o způsobu rozdělení cen pro první trojici soutěžících. Tyto skutečnosti vyplývají ze spisu a žalobce je nijak nerozporuje.
32. Žalobce v podané žalobě namítal, že porota soutěže nemohla již z podstaty věci přistupovat k soutěžícím nerovným způsobem, neboť hodnotila návrhy anonymně. Žalobce má za to, že hodnocení rozhodnutí poroty jako svévolné a tvrzení o nerovném přístupu k soutěžícím odmítají jako nepodložené. Soutěžní podmínky architektonické soutěže vyloučení soutěžních návrhů z důvodu vybočení cenového limitu směrem dolů vůbec nezmiňují a vybočení v řádu deseti procent hodnoty u dolní hranice bylo pouze dílčí formální odchylkou.

33. Ze spisového materiálu k této námitce plyne, že podle názoru disciplinárních orgánů žalované měla porota vyloučit návrhy č. 2 a č. 7, které uvedly cenu těsně pod úrovní ceny bezpečné, stanovené soutěžními podmínkami. Návrh č. 2 uváděl cenu projektových prací 22 990 000 Kč včetně DPH, tedy čtyři setiny promile pod úrovní ceny bezpečné. Návrh č. 7 uváděl cenu 20 347 360 Kč včetně DPH, tedy jedenáct a půl procenta pod úrovní ceny bezpečné. Naproti tomu vyloučený návrh č. 5 uvedl cenu 8 500 000 Kč, což činí šedesát tři procenta pod úrovní ceny bezpečné.
34. Městský soud v Praze vyhodnotil žalobní námitku jako nedůvodnou. Smyslem vymezení dolní hranice ceny má primárně orientační funkci pro účastníky soutěže a její nedodržení signalizuje možnost, že nabídka bude vyhodnocena jako mimořádně nízká. Pokud některý z návrhů poruší závazné podmínky soutěže, mezi něž nutno zařadit i dolní hranici ceny, dochází ke zvýhodnění takového návrhu vždy už tím, že je v soutěži ponechán. S tvrzením o dílčí formální odchylce se soud neztotožnil.
35. Žalobce v podané žalobě namítal, že povinnost ověřit soulad návrhů se soutěžními podmínkami má primárně přezkušovatel, a není možné tuto odpovědnost přenášet na porotu či její jednotlivé členy.
36. Uvedenou námitku soud shledal částečně důvodnou. Vypořádalo-li se představenstvo žalované s totožnou námitkou uplatněnou v odvolání tvrzením, že přezkušovatel je pouze pomocným orgánem poroty, má soud za to, že uvedený závěr nezakládá vyloučení odpovědnosti přezkušovatele za jím provedené úkony. S odkazem na soutěžní řád žalované je však třeba zároveň zdůraznit, že pravomoc vyloučit ze soutěže ty návrhy, které nejsou v souladu se závaznými podmínkami soutěže, má výhradně porota. Přes uvedenou výhradu je třeba uvést, že předmětem řízení v této věci nebyla odpovědnost přezkušovatele, nýbrž žalobce jako člena poroty. Otázka odpovědnosti přezkušovatele nemá na odpovědnost člena poroty žádný vliv, protože u přezkušovatele nejde o výlučnou odpovědnost, která by odpovědnost člena poroty vylučovala. Proto posouzení odpovědnosti žalobce jako člena poroty bylo zcela na místě.
37. Žalobce v podané žalobě namítl, že ustanovení článku 10 odst. 8 soutěžního řádu žalované ve znění „*nebo rozdělí jiným způsobem*“ umožňuje porotě i snížení odměn. Ostatně i schválené soutěžní podmínky dané architektonické soutěže uvádějí, že porota „*může rozhodnout o jiném rozdělení nebo neudělení cen, popřípadě o jiném rozdělení, popřípadě neudělení cen v plné výši.*“ Žalobce tak má za to, že pokud lze neudělit cenu a případně ji rozdělit jiným způsobem, je možné cenu i snížit.
38. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci s ohledem na skutečnost, že žádný soutěžní návrh nenaplnil předpokládaná kritéria, rozhodli o tom, že udělí všechny ceny, ale každou z cen sníží o částku 50 000 Kč.
39. Námitka není důvodná. Představenstvo žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6 výslovně uvedlo, že předmětné ustanovení článku 10 odst. 8 soutěžního řádu dává porotě možnost některou cenu vůbec neudělit. Pokud některá cena není udělena, má porota právo rozhodnout, že na ni připadající finanční obnos nebude vůbec vyplacen, nebo bude rozdělen mezi ostatní oceněné. Ustanovení článku 12 odst. 2 soutěžního řádu pak umožňuje porotě udělit namísto první ceny dvě ceny druhé a odpovídajícím způsobem přerozdělit celkovou částku připadající na ceny. Jiný postup poroty ve věci úpravy výše cen podle soutěžního řádu možný není. Představenstvo žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložilo, proč je plošné snížení cen zjevně nesprávné a proč porušuje základní zásady soutěže, jestliže ceny mají být odvozovány od předpokládané hodnoty zakázky a jejich výše je předmětem posouzení již ve stadiu udělování doložky regulérnosti, protože podle vypsanych cen se uchazeči rozhodují, zda se vůbec té které soutěže zúčastní, či nikoli. Postup žalobce jako člena poroty při snížení všech tří cen byl v rozporu s právní úpravou a tedy založil i důvod pro postih za disciplinární provinění.
40. Podle článku 10 odstavec 8 soutěžního řádu žalované porota posoudí všechny soutěžní návrhy a rozdělí vyhlášené ceny a odměny. Ve výjimečných případech, zejména při soutěžích s nízkou účastí

anebo při prokazatelném nedostatku návrhů hodných ceny nebo odměny, může porota rozhodnout, že některé z vypsanych cen nebo odměn neudělí a částky na ně určené nerozdělí nebo rozdělí jiným způsobem. O neudělení cen musí porota rozhodnout jednomyslně, o neudělení odměn čtyřpětinovou většinou hlasů řádných členů. Toto své rozhodnutí musí porota podrobně zdůvodnit do protokolu.

41. Podle článku 12 odstavec 2 soutěžního řádu žalované počet cen a odměn a jejich poměr stanoví s přihlédnutím k charakteru soutěže závazně soutěžní podmínky. Ve zvláštním případě, kdy návrhy, které se umístily na oceněných místech, se svojí úrovní významně blíží, může porota čtyřpětinovou většinou hlasů všech řádných členů rozhodnout o jiném rozdělení celkové částky na jednotlivé ceny, popřípadě může při zachování výše celkové částky na ceny udělit na místo dvou, popřípadě tří různých cen dvakrát, popřípadě třikrát tutéž cenu. Celková částka na odměny nepřekročí obvykle 50% celkové částky na ceny, přičemž jednotlivá odměna nepřekročí obvykle 80% částky stanovené pro třetí cenu.
42. Z výše uvedeného vyplývá důvodnost závěru žalované, že jiný postup poroty při úpravě cen nebyl podle soutěžního řádu účinného ve znění ke dni 16. 4. 2016 možný. Dovětek k ustanovení článku 12 odstavec 2 soutěžního řádu, podle kterého při soutěžích s nízkou účastí anebo při prokazatelném nedostatku návrhů hodných ceny nebo odměny, může porota rovněž rozhodnout, že některé z vypsanych cen nebo odměn neudělí a částky na ně určené nerozdělí nebo rozdělí jiným způsobem; o neudělení cen musí porota rozhodnout jednomyslně, o neudělení odměn čtyřpětinovou většinou hlasů řádných členů, nebyl v době rozhodování žalobce jako člena poroty účinný, proto je na místě závěr, že se žalobce jako člen soutěžní poroty plošným snížením cen dopustil porušení tehdy platných a účinných stavovských předpisů, konkrétně článku 12 odstavec 2 soutěžního řádu žalované.
43. Žalobce se v podané žalobě ohradil proti tvrzení, že nepřistoupil ke své funkci porotce dostatečně vážně, zvláště pak v případě, že již před zahájením vlastního posuzování mu musely být známy ne zcela marginální pochybnosti některých soutěžících vůči jiným soutěžícím. Žalobce má za to, že disciplinární orgány žalované pouze převzaly tvrzení stěžovatelů, které se však před Dozorčí radou žalované nepotvrdilo.
44. Městský soud v Praze shledal námitku důvodnou. Zcela obecné a vnitřně rozporné vypořádání této odvolací námítky na straně 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje nároky na řádné vypořádání odvolacích tvrzení. Představenstvo žalované k závěru o nedostatečně zodpovědném přístupu k funkci člena poroty architektonické soutěže dospělo na základě souhrnu porušení povinností člena poroty, nicméně zároveň jej neshledalo zásadním pro hodnocení závažnosti pochybení disciplinárně obviněného. Takto nejasné a nešťastně formulovaný závěr je z hlediska soudu nepřezkoumatelný.
45. Žalobce namítl nedůvodnost závěrů žalované o porušení § 2 profesního a etického řádu žalované, protože poškodili dobré jméno architektury a architektů, pokud jako členové poroty odsouhlasili soutěžní podmínky, které jsou v rozporu se zákonem, a spolu způsobili zmatečnost soutěžních podmínek ve věci a v tomto důsledku následné zrušení soutěže. Žalobce má za to, že dobré jméno architektury a architektů svým jednáním nepoškodil, naopak je to on, kdo je disciplinárně stíhán za dodržení soutěžních podmínek, jejichž regulérnost sama žalovaná potvrdila.
46. Námitka je rovněž důvodná. Ohledně ní jsou závěry, k nimž dospěl prvoinstanční Stavovský soud žalované a následně představenstvo žalované ve vzájemném rozporu. Odvolací orgán uvedl, že v řízení bylo prokázáno pouze poškození některých konkrétních soutěžících (těch, jimž byly nesprávně kráceny ceny za umístění v soutěži), nicméně že žalobce zrušení soutěže nezpůsobil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů odvolací orgán nepřistoupil ke změně či zrušení rozsudku Stavovského soudu, shledal-li část odvolacích námitek důvodných, rozhodnutí žalované je v této části vnitřně rozporné, v rozporu se zásadami logiky a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

47. Žalobce v dalším žalobním bodě namítl, že postupem žalované byla porušena procesní práva žalobce, zejména právo na spravedlivý proces, zásada poučovací a dále zásady, na základě kterých se rozhoduje o námitkách podjatosti. Rozsudek stavovského soudu byl vydán v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv se řádně omluvil, nebylo vedeno společné řízení všech tří disciplinárně obviněných, ačkoliv byly splněny podmínky pro jeho vedení. Žalobce rovněž namítl, že postup žalované je diskriminační, v rozporu se zásadou rovnosti účastníků před zákonem, rozhodnutí stavovských orgánů v obou stupních nejsou náležitě odůvodněna a z tohoto důvodu jsou nepřezkoumatelná. Závěry těchto rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování a nesprávně hodnotí provedené důkazy, stejně jako nesprávně vykládají ustanovení soutěžního řádu České komory architektů.
48. Procesní námitky žaloby soud shledal částečně důvodnými.
49. Námitka týkající se nesplnění poučovací povinnosti nebyla žalovaným odvolacím orgánem v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže vypořádána. Žalovaná pouze na straně 7 v bodě ad7) žalovaného rozhodnutí uvedla, že k některým dílčím pochybením v průběhu řízení před Stavovským soudem došlo, ale že tato pochybení neměla za následek vydání nesprávného rozhodnutí. Uvedené odůvodnění řádné odvolací námitky není přezkoumatelné, neboť z něho neplyne, na základě jakých skutkových či právních okolností odvolací orgán ke svému obecnému závěru dospěl. Ze spisové dokumentace je přitom zřejmé, že o procesních právech nebyl žalobce jako účastník řízení (disciplinárně obviněný) poučen ani v rámci šetření podnětů na podezření z porušení postupu členů poroty předmětné soutěže, ani následně po zahájení disciplinárního řízení. Žalobce byl nicméně poučen o svých procesních právech v Předvolání na jednání v disciplinárním řízení ze dne 25. 8. 2015 a ode dne 11. 9. 2015 byl v řízení zastoupen zástupkyní z řad advokátů. Žalobce v podané žalobě důvodně namítal porušení poučovací povinnosti, nicméně ze spisu soud ověřil, že právo žalobce být v řízení zastoupen a nahlížet do spisu porušeno nebylo, když zmocněná zástupkyně žalobce tohoto práva fakticky využila.
50. Porušení poučovací povinnosti namítl žalobce i ve vztahu k záměně členů senátu Stavovského soudu. Byť byl žalobce seznámen s tím, že členem senátu bude Ing. arch. M.N., fakticky se jednání soudu dne 9. 10. 2015 namísto něho účastnil Ing. arch. MgA. D. M.. Je zřejmé, že žalobce nebyl včas a řádně vyrozuměn o změně složení senátu, nicméně nelze dovodit, že neměl možnost se k nové osobě podílející se na rozhodování Stavovského soudu vyjádřit. Pokud byl žalobce vyrozuměn o tom, že členem senátu je i Ing. arch. MgA. M. před nařízeným jednáním soudu na den 27. 11. 2015, žádné konkrétní vyjádření či námitky proti tomuto členu senátu nevznasl. Ke zkrácení procesních práv žalobce postupem žalované proto nedošlo.
51. Námitku žalobce ohledně vedení společného řízení s několika disciplinárně obviněnými shledal soud částečně důvodnou. Disciplinární a smírčí řád žalované vedení společného řízení blíže neupravuje, pouze v § 21 odst. 2 stanoví, že slyšení společně obviněných musí probíhat odděleně. Z uvedeného je zřejmé, že vedení společného disciplinárního řízení s více obviněnými není vyloučeno, nicméně stavovský předpis neukládá povinnost vedení společného řízení. Jestliže tedy Stavovský soud žalované i představenstvo žalované rozhodovalo o každém ze tří disciplinárně obviněných samostatným rozhodnutím, nejde o postup protiprávní. Soud však nemohl přehlédnout okolnost, že ze spisového materiálu není zřejmé, nakolik bylo řízení vedeno společně či samostatně. Celé řízení bylo vedeno pod jedinou spisovou značkou DR 2015-04, složka podkladů pro rozhodnutí o disciplinárně obviněném žalobci obsahuje jak listiny nasvědčující samostatnému vedení řízení proti jednomu obviněnému, tak i písemnosti nazvané „listiny společné“. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že orgány žalované si otázku vedení samostatného či společného řízení jednoznačně neujasnily, což mohlo mít za následek zásah do práv žalobce v případě, kdy se ke konkrétnímu předmětu obvinění vyjadřoval společně například s disciplinárně obviněným Ing. arch. D. W. a ze spisového materiálu lze jen obtížně zjistit, zda oba samostatně vedené spisy obsahují i všechny podklady společné.

52. Pokud jde o námitku podjatosti, z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce uplatnil dne 30. 9. 2015 námitku podjatosti vůči Ing. arch. M.F., který se vyjadřoval k podnětům na zahájení disciplinárního řízení. Jmenovaný nebyl členem soutěžní poroty ani osobou, která se podílela na rozhodování orgánů žalované. Jednalo se o jednoho z členů pracovní skupiny pro soutěže, jenž měl být údajně podjatý pro svůj vztah k jednomu ze stěžovatelů Ing. arch. P.L., přesto vypracoval vyjádření pracovní skupiny pro soutěže k podnětům pro zahájení disciplinárního řízení se žalobcem. O námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, nicméně k zásahu do práv žalobce nedošlo, neboť důkaz vyjádřením výše jmenovaného (pracovní skupiny pro soutěže) nebyl ke zjištění a prokázání skutkového stavu žalovanou vůbec použit. Dále žalobce vznesl dne 10. 11. 2015 námitku podjatosti proti předsedovi Stavovského soudu žalované a proti dalším členům senátu tohoto soudu. Toto podání bylo postoupeno představenstvu žalované, které rozhodnutím ze dne 24. 11. 2015 námitce podjatosti nevyhovělo. Žalobce i přes poučení, že proti rozhodnutí představenstva žalované není přípustný opravný prostředek, podal dne 7. 12. 2015 odvolání, kterým se představenstvo žalované nezabývalo. O námitce žalobce, směřující k podjatosti dalších členů senátu Stavovského soudu, rozhodl předseda Stavovského soudu dne 27. 11. 2015 a námitce podjatosti nevyhověl. Proti jeho rozhodnutí podal žalobce dne 10. 12. 2015 stížnost, která byla k rozhodnutí postoupena představenstvu žalované, které neshledalo stížnost důvodnou a rozhodnutí předsedy Stavovského soudu potvrdilo rozhodnutím ze dne 17. 12. 2015. Proti jeho rozhodnutí podal žalobce další námitku dne 18. 12. 2015, v níž namítl, že představenstvo žalované mělo nejprve vyřešit pravomocně a s konečnou platností otázku podjatosti předsedy Stavovského soudu, a teprve potom rozhodovat o stížnosti žalobce proti rozhodnutí předsedy Stavovského soudu o zamítnutí námítky podjatosti vůči ostatním členům senátu. Touto námitkou se představenstvo žalované rovněž nezabývalo, neboť nemá oporu v disciplinárním a smířcím řádu. Městský soud v Praze neshledal, že by postup představenstva žalované způsobil žalobci zásah do jeho práv a zájmů způsobem, který by vedl k závěru o nezákonnosti řízení před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce použil opravný prostředek, který právní úprava nezná, proto nelze dospět k závěru o protiprávnosti žalované, byť by bylo možno – na místo nečinnosti – uvažovat například o písemném vyrozumění žalobce o tom, že opravný prostředek proti postupu představenstva ve věci vypořádání námítky podjatosti není přípustný.
53. Soud neshledal důvodnými ani námitky žaloby, týkající se rozhodování v nepřítomnosti žalovaného po té, co se řádně a včas omluvil, a týkající se společného vedení řízení a rozhodování o všech společně disciplinárně obviněných v jediném řízení. O společném řízení proti více disciplinárně obviněným stavovský předpis ničeho neuvádí, pouze v článku 21 požaduje, aby, je-li obviněných více, bylo jejich slyšení vedeno odděleně. Nevedl-li příslušný orgán žalované společné řízení proti více disciplinárně obviněným, nejde o vadu, která by sama o sobě měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
54. Podle § 38 odst. 1 a 2 stavovského předpisu platí, že rozhodnutí podle § 35 a § 36 odst. 2 a 3 činí soud bez účasti disciplinárně obviněného, jeho obhájce a disciplinárního žalobce, zatímco rozhodnutí podle § 36 odst. 1 činí senát za účasti disciplinárního žalobce. O takový případ se v nyní posuzované věci nejednalo, proto soud postupoval podle § 40 stavovského předpisu, podle něhož se jednání koná za stálé přítomnosti celého Stavovského soudu nebo disciplinárního senátu. Řídí je předseda. Účast disciplinárního žalobce je povinná. Disciplinárně obviněný má být zásadně přítomen; v jeho nepřítomnosti lze jednat jen za podmínek § 8 odst. 2, nebo když požádá, aby se jednání konalo v jeho nepřítomnosti. Právo účastnit se jednání má obhájce disciplinárně obviněného. Podle § 8 odstavec 2 stavovského předpisu platí, že autorizovaná nebo registrovaná osoba je povinna dostavit se na výzvu příslušného orgánu Komory k jednání osobně. Jestliže se řádně neomluví nebo omluví-li se opakovaně se zjevnou snahou zdržet nebo znemožnit projednání věci, může příslušný orgán Komory vést řízení a rozhodovat i v její nepřítomnosti. O tomto postupu rozhodne příslušný orgán Komory usnesením, proti němuž není odvolání přípustné. Rozhodnutí může být vyneseno v nepřítomnosti disciplinárně obviněného, byl-li řádně předvolán.

Za řádnou omluvu může příslušný orgán uznat nemoc, pobyt v zahraničí, závažné rodinné důvody a výjimečně a nikoli opakovaně i pracovní cestu. Omluvu je autorizovaná nebo registrovaná osoba povinna prokázat.

55. Z obsahu spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že senát Stavovského soudu neshledal důvodnou omluvu žalobce při jednání dne 21. 1. 2016, v jehož rámci bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Svůj postup senát odůvodnil tím, že žalobce se z důvodu dočasné pracovní neschopnosti omluvil již z předchozího jednání dne 4. 1. 2016, a u jednání 21. 1. 2016 byla důvodem omluvy neúčast obhájkyne disciplinárně obviněného žalobce a její pobyt v zahraničí. Tuto omluvu – spolu s její opakovaností – senát Stavovského soudu neshledal důvodnou. Soud se s tímto závěrem neztotožňuje, neboť důvody, pro které žalobce omlouval neúčast svou či neúčast své zmocněné zástupkyně nejsou totožné a tak, jak byly uvedeny, neodůvodňují závěr žalované o tom, že byly vedeny účelovou snahou prodlužovat řízení před Stavovským soudem žalované.
56. Žalobce v podané žalobě namítal, že na přípravě předmětných soutěžních podmínek se na straně žalované podílel mimo jiné i Ing. arch. P. L. Jeho odpovědnost za soutěžní podmínky vyplývá z výše uvedeného (viz bod 40 a následující tohoto rozsudku), disciplinární řízení s touto osobou vedeno nebylo a jmenovaný nebyl na půdě žalované žádným způsobem volán ke spoluzodpovědnosti ve vztahu k předmětné soutěži. Orgány žalované porušují princip rovnosti svých členů, neboť některé členy disciplinárně stíhají a jiné nikoliv.
57. Žalovaný se k námitkám porušení principu rovnosti v napadeném rozhodnutí vyjádřil na straně 7 tak, že znění soutěžních podmínek nebylo závadné a není tak zřejmé, proč by za jejich přípravu měl být Ing. arch. P. L. volán k odpovědnosti.
58. Rovnost v právním smyslu vychází z principu svobody a rovnosti každého člověka v důstojnosti a právech jako nejvýznamnějších hodnot a rovnosti stran před zákonem. Princip rovnosti je ukotven v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Důležitým vyjádřením požadavku rovnosti je princip rovnosti stran v řízení před orgány veřejné moci. Princip rovnosti práv neboli rovnost před zákonem se jako právní pojem vyskytuje v mnoha formách. V tomto případě se rovností rozumí aplikace stejných možností, práv a povinností na všechny a rovnost člověka a státu před zákonem takovým způsobem, aby bylo uplatňováno právo bez jakéhokoliv popírání práv a diskriminace a nebylo rozlišováno mezi lidmi skrze jejich ekonomický či společenský status, věk, pohlaví, etnickou příslušnost a další diskriminační měřítka. Rovnost procesních stran je jednou z důležitých zásad řízení před správním úřadem, uplatní se tedy bezpochyby i v disciplinárním řízení před samosprávnými orgány profesního sdružení. Vyžaduje, aby příslušný orgán profesní organizace – zde Dozorčí rada žalované, Stavovský soud žalované i představenstvo – jednal se všemi stranami stejně a žádnou z nich během řízení ani v rozhodnutí proti druhé nezvýhodňoval nebo neznevýhodňoval.
59. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce v rámci podaného odvolání ze dne 29. 2. 2016 v bodě G na straně 9 uvedl zcela konkrétní skutkové okolnosti, v nichž spatřoval porušení zákazu diskriminačního zacházení v rámci disciplinárního řízení. Kromě okolnosti, že Ing. arch. P. L. zodpovídal podle názoru odvolatele za soulad soutěžních podmínek se zákonem a stavovskými předpisy žalované, byla v odvolání uvedena další konkrétní skutková tvrzení ohledně jednání výše jmenovaného, jimiž se představenstvo žalované v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nezabývalo. Vypořádání této odvolací námitky tak není přezkoumatelným způsobem patrné z odůvodnění, což činí v této části napadené rozhodnutí nezákonným pro nedostatek důvodů, a je i dalším důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem.

Závěr a náklady řízení

60. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost. Protože se zjištěné vady týkaly bezprostředně i rozsudku Stavovského soudu žalované, přistoupil soud i ke zrušení

rozhodnutí prvoinstančního podle § 78 odst. 3 s. ř. s a podle odstavce 4 téhož ustanovení vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

61. Výrok rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud odůvodnil ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady nákladů řízení soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3 000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby, když náhrada nákladů v částce 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby byla konzumována vydáním usnesení ze dne 28. 5. 2018, č. j. 11Ad 24/2016 – 139. Náklady právního zastoupení žalobce Mgr. Ing. Petrou Fifkovou, advokátkou, činily čtyři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 advokátního tarifu po 3 100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, písemné podání kasační stížnosti a účast při jednání, a čtyřikrát režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč, tedy celkem 13 600 Kč, včetně částky 2 856 Kč jako 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupkyně žalobce soudu doložila, že je plátcem této daně. K zaplacení celkové částky 19 456 soud určil přiměřenou třicetidenní lhůtu k plnění (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).
62. Soud nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve vztahu k úkonu právního zastoupení, jímž se žalobce vyjadřoval k obsahu vyjádření žalované ke kasační stížnosti, neboť tento úkon neshledal účelně vynaloženým nákladem, jehož úhradu by bylo spravedlivě možno požadovat po neúspěšné žalované.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. ledna 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h v. r.
předseda senátu